BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 5 marca 1956 r. Nr 3 (99) Poz. 13 — 23

TREŚĆ:

OKÓLNIKI

PISMA OKÓLNE

POLECENIE SŁUŻBOWE

KOMUNIKAT

13.

OKÓLNIK Nr 70
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

z dnia 24 grudnia 1955 r.

w sprawie przeszacowania zapasów oraz księgowego ujęcia wyników ich przeceny.

W związku ze zmianą z dniem 1 stycznia 1956 r. cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz w oparciu o przepisy okólnika Nr KS 30/55 Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów z dnia 25 października 1955 roku w sprawie księgowego ujęcia wyników przeszacowania zapasów w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dziennik Urzędowy Min. Finansów Nr 14, poz. 61) — poleca się, co następuje:

§ 1. Wszystkie jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego, samodzielnie bilansujące, przeprowadzą na dzień 1 stycznia 1956 roku przeszacowanie objętych zmianą cen zapasów materiałów podstawowych, pomocniczych, paliwa, części zapasowych maszyn i urządzeń, przedmiotów nietrwałych na składzie, opakowań własnych, odpadków i zapasów nieprzemysłowych ewidencjonowanych na odpowiednich kontach materiałowych rozdziału XI b.p.k., jak również materiałów na inwestycje, ewidencjonowanych w rozdz. II branżowych planów kont.

§ 2. Jednostki podległe Centralnemu Zarządowi Produkcji Pomocniczej przeszacują ponadto na dzień 1 stycznia 1956 roku zapasy półfabrykatów oraz wyrobów gotowych, jeżeli do ich wytworzenia zostały użyte materiały objęte zmianą cen.

§ 3. Jednostki podległe Centralnemu Zarządowi Remontu Maszyn Budowlanych oprócz zapasów materiałowych, wymienionych w § 1, przeszacują ponadto na dzień 1 stycznia 1956 wyroby gotowe oraz podstawową produkcję w toku.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe oraz podległe im zakłady produkcji pomocniczej jak również przedsiębiorstwa transportowe w zakresie własnej produkcji pomocniczej, nie przeszacowują produkcji w toku. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe nie przeszacowują również zaewidencjonowanych w dniu 31 grudnia 1955 r. na koncie 179 wartości robót zafakturowanych wg stanu na koniec roku 1955 nie wysłanych na inkaso względnie do zleceniodawcy.

2. Oddziały zaopatrzenia robotniczego poza materiałami zaopatrzeniowymi i inwestycyjnymi, które ewidencjonują w rozdziale XI i II branżowego planu kont dla O.Z.R., a których obowiązek przeszacowania wynika z postanowień § 1,

nie przeszacowują ponadto żadnych innych składników majątkowych.

§ 5. Jednostki handlowe obejmą przeszacowaniem na dzień 1 stycznia 1956 r. poza zapasami, wymienionymi w § 1, również objęte zmianą cen zapasy towarów (w sieci handlowej), stanowiących artykuły zaopatrzeniowe i inwestycyjne.

§ 6. 1. Księgowań związanych z przeszacowaniem należy dokonać w księgach roku 1956. Obroty wynikające z tych księgowań należy traktować jako zwiększenie lub zmniejszenie odpowiednich sald bilansu otwarcia na dzień 1 stycznia 1956 r., tzn. nie będą one stanowiły obrotów roku 1956.

2. Przeszacowanie przeprowadza się wg stanu książkowego na dzień 31 grudnia 1955 r. (stan z natury uzupełniony ewentualnymi obrotami za okres od dnia spisu do końca 1955 r.).

§ 7. Przeszacowania, wymienionych w §§ 1 — 5, środków majątkowych należy dokonać zgodnie z zasadami, podanymi w załączonej do niniejszego okólnika instrukcji.

w/z MINISTRA **Inż. St. Bęć**
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika Nr 70
z dnia 24 grudnia 1955 r.

INSTRUKCJA

w sprawie sposobu przeszacowania na dzień 1 stycznia 1956 r. składników majątkowych w jednostkach budownictwa przemysłowego

I. Przeszacowanie materiałów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych

1. Objęte zmianą cen zapasy materiałów, wymienione w § 1 okólnika Nr 70 z dnia 24 grudnia 1955 r. w sprawie przeszacowania zapasów, zwanego dalej okólnikiem, wycenia się:

1) w cenach zakupu, obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1956 r.,

2) w cenach zakupu, obowiązujących od dnia 1 stycznia 1956 r.

Jeżeli ewidencję materiałów prowadzi się w cenach ewidencyjnych należy wówczas, celem ustalenia ich wartości w cenach zakupu obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1956 r., łączną wartość tych materiałów wyliczoną w cenach ewidencyjnych powiększyć lub pomniejszyć o przypadające na dane materiały różnice pomiędzy ceną ewidencyjną a ich ceną zakupu, tzn. doprowadzić ich wartość do ceny zakupu.

2. Wynikiem przeszacowania jest różnica pomiędzy wartością materiałów obliczoną wg cen, określonych w ust. 1, pkt 1) a wartością tychże materiałów, obliczoną wg cen, określonych w ust. 1, pkt 2).

Techniczną stronę operacji przeszacowania zapasów materiałowych przedstawia obok podany przykład:

Zestawienie do konta 123 „Materiały podstawowe"
Magazyn Nr ....

Symbol mat.	Nazwa materiału	Wartość w dniu 31.XII.55 wg ceny ewidencyjnej	Saldo w dn. 31.XII.55 z konta 121/3	Wartość w dn. 31.XII.55 wg ceny zakupu	Stan w dn. 31.XII.1955 jedn.	Stan w dn. 31.XII.1955 ilość	Cena po 1.I.1956	Wartość w dn. 1.I.1956 wg cen zakupu	Różnice z przeszacowania wynik (rub. 9–5)	Nowe ceny ewidencyjne
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	A				kg	10	130	1300		
	B				kg	6	65	390		
	C				kg	400	7	2800		
	D				kg	75	26	1950		
	E				kg	100	9	900		
	F				kg	150	8	1200		
	G				kg	250	18	4500		
	H				kg	200	26	5200		
	I				kg	40	52	2080		
	Ogól.	15000	+ 2600	17600				20320	+ 2720	
			Dt 123 Ct 121/3						Dt 123 Ct 031	

Objaśnienie:

1) zestawienie należy sporządzić oddzielnie dla każdego konta syntetycznego rozdziału XI b.p.k. oraz ewentualnie również i dla konta 012 z rozdz. II b.p.k., a w ramach konta syntetycznego w podziale na magazyny,

2) w rubrykach 3, 4, 5 i 10 nie wprowadza się wartości poszczególnych materiałów, a jedynie ogólne sumy odpowiednich rubryk,

3) do rubryki 4 wprowadza się z konta 121/3 sumę, która została przydzielona w bilansie na dzień 31 grudnia 1955 r. do salda konta 123.

3. W zasadzie, ustalone w rubryce 8 ceny powinny być potraktowane na 1956 rok jako ceny ewidencyjne i konto 121/3 nie powinno po przeszacowaniu zawierać salda otwarcia, ponieważ zostaje ono w trakcie przeszacowania skompensowane na kontach zapasowych materiałów. W przypadkach jednak, gdy w stanie zapasów na 1 stycznia 1956 r. będą się znajdować materiały pochodzące z różnych źródeł zakupu o dużej rozpiętości cen (dostawy państwowe, spółdzielcze i inne), dla materiałów tych należy ustalić nową cenę ewidencyjną (średnią), którą należy umieścić w odrębnej dodatkowej rubryce (11). Wynikające stąd odchylenia pomiędzy wyceną tych materiałów wg nowej ceny (średniej) ewidencyjnej, a wyceną figurującą w rubryce 9 przykładu należy w takich przypadkach zaksięgować:

Dt/Ct 121/3 „Różnice wyceny",
Ct/Dt odpowiednie syntetyczne konto zapasowe
(rozdz. XI. 012).

4. Dostawy materiałowe zafakturowane przez dostawców po cenach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1956 roku, a znajdujące się w drodze w dniu 1 stycznia 1956 roku, podlegają przeszacowaniu przez odbiorcę pod datą otrzymania dostawy. Podstawę przeszacowania tych dostaw stanowią dowody ich przyjęcia. W dostawach tych należy podać:

1) wartość przyjętych materiałów w cenach zakupu podanych w fakturze dostawcy,

2) wartość przyjętych materiałów w cenach zakupu obowiązujących od dnia 1 stycznia 1956 roku,

3) wyniki przeszacowania.

Przeksięgowania przeceny tych materiałów należy dokonać w oparciu o zestawienie wymienionych dowodów przyjęcia, sporządzone z uwzględnieniem wymienionych wyżej danych.

5. Dostawy materiałów, będących w dniu 1 stycznia 1956 roku w drodze, a następnie nie przyjętych przez odbiorcę i zwróconych dostawcy, przeszacowuje dostawca pod datą przyjęcia ich do magazynu w trybie przewidzianym w ust. 4.

6. Zapasy materiałów, które znajdą się w dniu 31 grudnia 1955 roku w posiadaniu odbiorcy i zostaną przez niego przyjęte, a których dostawca nie zafakturował (dostawy niefakturowane) przeszacowuje odbiorca.

Nie podlegają u dostawcy przeszacowaniu tzw. towary wysłane, ewidencjonowane na koncie 179 (materiały rozchodowane z magazynu, faktura sporządzona i wysłana w następnym miesiącu).

7. Wyniki przeszacowania materiałów zaopatrzeniowych księguje się odpowiednio na dobro lub ciężar konta 031 „Fundusz statutowy" z przeciwstawnym zapisem na koncie przeznaczonym do ewidencji różnicy wyceny (dekretację wskazuje przykład podany w ust. 2), względnie wprost na kontach zapasowych w przypadku, gdy materiały ewidencjonuje się w cenach zakupu, a nie wg cen ewidencyjnych.

8. Wyniki przeszacowania materiałów inwestycyjnych należy księgować na dobro lub ciężar konta 017 „Finansowanie inwestycji" z przeciwstawnym zapisem na koncie 012 „Materiały na inwestycje".

Wyniki te należy wykazać w sprawozdaniu finansowym z działalności inwestycyjnej (F1) — w dziale C w odrębnej pozycji danych uzupełniających ze wskazaniem:

1) zwiększenia (+) i zmniejszenia (—) poszczególnych rodzajów sfinansowania inwestycji na koniec okresu sprawozdawczego,
2) zwiększenia (+) i zmniejszenia (—) funduszów na inwestycje na koniec okresu sprawozdawczego.

9. W przypadkach, gdy na część materiałów objętych przeszacowaniem nie zostaną na czas opracowane i udostępnione jednostkom oficjalne cenniki, można się posługiwać przy przecenie odpowiednimi cenami obowiązującymi dotychczas, skorygowanymi o właściwe wskaźniki zmiany cen, ustalone przez odnośne centrale zbytu.

10. Przedmioty nietrwałe, których wartość po przeszacowaniu przekroczy zł. 1.000.—, podlegają przeniesieniu do środków trwałych.

II. Przeszacowanie towarów (w sieci handlowej)

11. Objęte zmianą cen zapasy towarów, znajdujące się w sieci handlowej i stanowiące artykuły zaopatrzeniowe oraz inwestycyjne, ewidencjonowane w cenie zakupu zestawia się, podobnie jak to ma miejsce z materiałami, w dwóch wycenach, a mianowicie:

1) w cenach zakupu obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1956 r.,
2) w cenach zakupu obowiązujących od dnia 1 stycznia 1956 r.

Wynikiem przeszacowania tych zapasów jest różnica, jaka wystąpi pomiędzy wartością towarów obliczoną wg określonych wyżej cen.

12. Wyjaśnienia, zawarte w ust. 4—7 niniejszej instrukcji, mają odpowiednie zastosowanie również i przy przeszacowaniu zapasów towarów, objętych zmianą cen.

III. Przeszacowanie półfabrykatów, wyrobów gotowych i produkcji w toku produkcji przemysłowej

A — półfabrykaty

13. Półfabrykaty, do których wytworzenia użyte zostały materiały objęte zmianą cen, należy przeszacować, przyjmując do przeliczenia wyłącznie wartość pozycji kalkulacyjnej „materiały bezpośrednie", będącej częścią ogółu kosztów poszczególnego typu półfabrykatu (wg kalkulacji ostatecznej). Ustaloną w ten sposób wartość należy przecenić stosując odpowiednie wskaźniki przeliczeniowe dla każdego typu półfabrykatu, wynikające z porównania odpowiednich kosztów na jednostkę wg cen 1955 i 1956 r. uzgodnione ze służbą planowania.

Ustalone nowe wartości poszczególnych typów półfabrykatów, uwzględniające zmiany wartości wsadu materiałowego w półfabrykacie, przemnożone przez ilości półfabrykatów w każdym typie pozwoli na ustalenie ogólnej wartości półfabrykatów, uwzględniającej zmianę cen wprowadzoną od 1 stycznia 1956 roku.

14. Wynikiem przeszacowania półfabrykatów będzie różnica pomiędzy wartością półfabrykatów podlegających przeszacowaniu, obliczoną w sposób wskazany w ust. 12 a ich wartością wynikającą z bilansu otwarcia na dzień 1.I.1956 r.

15. Wyniki przeszacowania półfabrykatów należy księgować na koncie 031 „Fundusz statutowy" w korespondencji z kontem przeznaczonym do ewidencji półfabrykatów.

16. Zasady podane w części III A niniejszej instrukcji dotyczą jednostek podległych Centralnemu Zarządowi Produkcji Pomocniczej.

B — wyroby gotowe

17. Przecenę wyrobów gotowych, jeżeli do ich wytworzenia zostały użyte materiały objęte zmianą cen, należy przeprowadzić przyjmując za podstawę wartość wsadu materiałowego w poszczególnym wyrobie, a następnie odpowiednie dla wyrobu wskaźniki przeliczeniowe kosztów wydziałowych i ogólnofabrycznych, wynikające z właściwych zarządzeń i uzgodnione ze służbą planowania. Wyliczenia należy dokonać w oparciu o dane kalkulacji ostatecznej wyrobów.

Tak skorygowana jednostkowa wartość poszczególnych wyrobów, wyliczona w skorygowanym przeceną koszcie rzeczywistym, po przemnożeniu przez odpowiednie ilości każdego wyrobu pozwoli na ustalenie ogólnej wartości wyrobów po przeszacowaniu.

Koszty wydziałowe i ogólnofabryczne należy przecenić stosując wskaźniki wynikające ze stosunku ich planu w 1956 r. do planu 1955 r.

18. Wynikiem przeszacowania wyrobów gotowych będzie różnica pomiędzy ich wartością obliczoną w sposób, określony w ust. 16, a wartością wyrobów gotowych, wynikającą z bilansu otwarcia na dzień 1 stycznia 1956 r.

19. Wyniki przeszacowania wyrobów gotowych należy księgować na koncie 031 „Fundusz statutowy" w korespondencji z kontem przeznaczonym do ewidencji wyrobów gotowych.

20. Zasady podane w części III B niniejszej instrukcji dotyczą jednostek podległych Centralnemu Zarządowi Produkcji Pomocniczej oraz Centralnemu Zarządowi Remontu Maszyn Budowlanych.

C — produkcja w toku podstawowa

21. Przeszacowania robót w toku obejmujących roboty remontów maszyn budowlanych należy dokonać przy zastosowaniu wskaźnika wynikającego z planu na 1956 r., korygując tym wskaźnikiem pełną wartość poszczególnych zleceń produkcyjnych (niezakończonych).

22. Przeszacowanie robót w toku wyrobów należy przeprowadzić w sposób podany w cz. III B niniejszej instrukcji.

23. Wyliczenia różnicy z przeszacowania oraz sposobu jej zaksięgowania należy dokonać zgodnie z ustaleniami w ust. 17 i 18 niniejszej instrukcji.

24. Zasady podane w części III C niniejszej instrukcji dotyczą jednostek podległych Centralnemu Zarządowi Remontu Maszyn Budowlanych.

IV. Przeszacowanie materiałów rozliczanych przez Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego

Jednostki obsługiwane w zakresie ewidencji materiałowej przez Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego przeprowadzą:

a) przeszacowanie materiałów rozliczanych przez B.R.B.P. i wyliczenie różnic z ich przeszacowania na podstawie tabulogramu T-18 sporządzonego za m-c grudzień 1955 rok,

b) przeszacowanie pozostałych materiałów w sposób podany w cz. I ust. 1 pkt 2 niniejszej instrukcji.

Sposób przeprowadzenia przeceny materiałów rozliczanych na maszynach analityczno-statystycznych poda Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego w oddzielnej instrukcji w uzgodnieniu z Centralną Księgowością.

14.

OKÓLNIK Nr 5

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

z dnia 2 lutego 1956 r.

w sprawie przeszacowania i przekwalifikowania przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu.

W związku z postanowieniem zawartym w § 2, ust. 1 i 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 3 października 1955 r. w sprawie zasad zaliczania do środków trwałych i przedmiotów nietrwałych remanentów środków pracy na koniec 1955 r. (Monitor Polski Nr 92, poz. 1191) oraz w oparciu o przepisy okólnika Nr 32/55 Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów z dnia 22 listopada 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia przeszacowania i przekwalifikowania przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu na środki trwałe (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów Nr 15, poz. 64) — poleca się, co następuje:

§ 1. Wszystkie jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego samodzielnie bilansujące przeprowadzą na dzień 1 stycznia 1956 r. przeszacowanie objętych zmian cen środków pracy ewidencjonowanych jako przedmioty nietrwałe w użytkowaniu.

Przeszacowanie nastąpi według cen obowiązujących od 1 stycznia 1956 r.

§ 2. 1. Księgowania związane z przeszacowaniem należy przeprowadzić w księgach roku 1956. Obroty wynikające z tych księgowań należy traktować jako zwiększenie lub zmniejszenie odpowiednich sald bilansu otwarcia na dzień 1 stycznia 1956 r., co oznacza, że nie będą one stanowiły obrotów roku 1956.

2. Przeszacowanie przeprowadza się według stanu książkowego na dzień 31 grudnia 1955 r. (stan z natury, uzupełniony obrotami za okres od dnia spisu do końca 1955 r.).

§ 3. 1. Przeszacowania przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu należy dokonać zgodnie z zasadami ustalonymi dla zapasów materiałowych w instrukcji stanowiącej załącznik do okólnika Nr 70 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 24 grudnia 1955 roku w sprawie przeszacowania zapasów oraz księgowego ujęcia wyników ich przeceny.

2. Jednostki obsługiwane przez Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego dokonają przeszacowania w taki sam sposób jak pozostałe jednostki.

§ 4. 1. Równocześnie z przeszacowaniem przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu należy dokonać przeszacowania ich zużycia zgodnie z zasadami, zawartymi w § 2, ust. 1 i 2 niniejszego okólnika.

2. Wynik przeszacowania zużycia przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu, ustalony jako różnica pomiędzy wartością dotychczasowego zużycia a wartością zużycia wyliczoną od wartości przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu przy zastosowaniu cen obowiązujących od 1 stycznia 1956 r., księguje się w ciężar konta 031 „Fundusz statutowy" oraz na dobro konta 129 „Zużycie przedmiotów nietrwałych".

§ 5. 1. Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu o czasokresie użytkowania wynoszącym ponad 1 rok, których wartość jednostkowa po przeszacowaniu przekroczy 1.000.— zł., należy przekwalifikować na środki trwałe i wprowadzić w ich nowej wartości książkowej (bez potrącenia dotychczasowego zużycia) na konto 001 „Środki trwałe".

Równocześnie z powyższym zapisem należy przenieść z konta 129 „Zużycie przedmiotów nietrwałych" na konto 003 „Umorzenie środków trwałych" przeszacowane dotychczasowe zużycie przekwalifikowanych przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu.

2. Przekwalifikowania, o których mowa w ust. 1, należy dokonać pod datą 1 stycznia 1956 r. przeprowadzając stosowne zapisy w korespondencji z kontem 031 „Fundusz statutowy". Również i do tych zapisów ma zastosowanie przepis § 2, ust. 1 niniejszego okólnika.

§ 6. 1. Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu o wartości od 300.— zł. do 1.000.— zł. nie podlegają przeniesieniu do przedmiotów nietrwałych i pozostają nadal w środkach trwałych ewidencjonowane grupowo w sposób uproszczony, podany w piśmie okólnym Nr 16 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 24 lutego 1953 r. w sprawie zasad księgowego ujęcia przekwalifikowanych na środki trwałe przedmiotów nietrwałych o wartości od 300 do 900 zł. oraz uproszczonej ewidencji i uproszczonych metod ustalania zużycia tych środków.

2. W taki sam sposób grupowy (uproszczony) należy ewidencjonować również i przedmioty nietrwałe w użytkowaniu, przekwalifikowane pod datą 1 stycznia 1956 r. na środki trwałe, o których mowa w § 5 niniejszego okólnika.

§ 7. Dla przedmiotów nietrwałych o niskiej wartości oraz przedmiotów o okresie zużycia nie przekraczającym jednego miesiąca, które stosownie do postanowień okólnika Nr 66 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 sierpnia 1952 r. w sprawie tymczasowych zasad księgowania przedmiotów nietrwałych o niskiej wartości, podlegają w chwili wydania ich do użytkowania jednorazowemu umorzeniu, podwyższa się — począwszy od dnia 1 stycznia 1956 r. — granicę wartości, określoną w § 1, ust. 1 tego okólnika na złotych 30 — do złotych 100.

w/z MINISTRA **Inż. St. Bęć**
Podsekretarz Stanu

15.

OKÓLNIK Nr 6

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT FINANSOWY

z dnia 31 stycznia 1956 r.

w sprawie rozliczenia robót budowlano-montażowych za pomocą faktur miesięcznych.

W celu ujednolicenia stosowania przepisów zarządzenia Nr 116 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 listopada 1955 r. w sprawie rozliczania się fakturami miesięcznymi za roboty budowlano-montażowe wykonywane przez jednostki podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Monitor Polski Nr 121, poz. 1593), oraz ułatwienia jednostkom budownictwa przemysłowego przejścia na nowy system rozliczeń ustalam, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym okólniku jest mowa o zarządzeniu należy przez to rozumieć zarządzenie Nr 116 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 listopada 1955 r. w sprawie rozliczania się fakturami miesięcznymi za roboty budowlano-montażowe wykonywane przez jednostki podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Monitor Polski Nr 121, poz. 1593).

§ 2. 1. Tabele elementów scalonych, o których mowa w § 6 zarządzenia, stanowiące część składową kosztorysów umownych, powinny odpowiadać swym układem wymogom fakturowania miesięcznego. Tabele nie odpowiadające tym wymogom należy odpowiednio przekształcić. Obowiązek opracowania przekształconej tabeli elementów scalonych obciąża wykonawców.

2. Tabele elementów scalonych powinny być sporządzone odrębnie dla każdego obiektu i każdego wykonawcy. W przypadku istnienia kilku kosztorysów częściowych dla danego obiektu w zakresie robót wykonywanych przez jednego wykonawcę kosztorysy te należy objąć jedną tabelą elementów scalonych.

3. W tabeli elementów scalonych należy wyszczególnić nazwy wszystkich elementów scalonych, stanowiących jednostki odbioru i rozliczeń oraz ich wartość według kosztorysu(ów) umownego(ych). Ogólna suma tabeli elementów scalonych powinna odpowiadać umownej wartości obiektu. W przypadku braku części kosztorysów umownych należy w tabeli elementów scalonych pozostawić odpowiednie elementy niewycenione, podając ich łączną wartość w kwocie dopełniającej do umownej wartości obiektu.

4. Tabelę elementów scalonych należy po jej opracowaniu i po każdej jej zmianie dołączać do najbliższego protokółu stanu i wartości robót, opracowanego na jej podstawie. W razie niemożności opracowania tabeli elementów scalonych na skutek zupełnego braku kosztorysów umownych należy do pierwszego protokółu stanu i wartości robót dołączyć wykaz elementów scalonych.

§ 3. Rozliczenia na podstawie wykazów cen jednostkowych, o których mowa w § 8 ust. 1 zarządzenia, należy dokonywać w sposób następujący:

1) Roboty niewymienione w kosztorysie umownym, lub na które brak kosztorysu, podlegają pod koniec każdego miesiąca obmiarowi i wycenie przy współudziale zamawiającego. W rezultacie dokonanych obmiarów wykonawca opracowuje tymczasowy kosztorys wykonawczy, określający rodzaje, ilość i wartość wykonanych robót.
2) Tymczasowy kosztorys wykonawczy należy sporządzać systemem narastającym, przestrzegając zasadę wyszczególnienia robót w kolejności odpowiadającej układowi wykazu elementów scalonych. Obliczenia wartości robót należy dokonać przy zastosowaniu cen jednostkowych bez rozbicia na składniki tych cen (tj. materiały, robocizna itd.).
3) Wartość robót ustalona w tymczasowym kosztorysie wykonawczym jest włączona do protokółu stanu i wartości robót w 90% (patrz § 4, pkt 1) niniejszego okólnika).
4) Po zakończeniu i przeprowadzeniu odbioru częściowego każdego elementu scalonego należy odnośne roboty rozliczyć w ramach odbioru w kosztorysie wykonawczym i wyłączyć z dalszego rozliczenia w tymczasowym kosztorysie wykonawczym.

§ 4. Przy sporządzaniu protokółu stanu i wartości robót obowiązują poniższe ustalenia:

1) W zestawieniu wartości robót (punkt 5 protokółu) należy wymieniać elementy scalone w kolejności przyjętej w tabeli elementów scalonych. Dla uproszczenia można elementy scalone nierozpoczęte umieścić w jednej pozycji, po wymienieniu elementów zakończonych i rozpoczętych, podając w rubryce „c" łączną ich wartość.

   W następnej kolejności należy zamieścić w jednej pozycji roboty rozliczone tymczasowym kosztorysem wykonawczym.

   W tej pozycji wypełnia się rubryki c, f, g, h, j, k, l zestawienia, przy czym w rubryce „c" podaje się pełną wartość robót (100%) według tymczasowego kosztorysu wykonawczego, a w następnych — pomniejszoną o 10%.

   W ostatniej pozycji zestawienia podaje się koszty dodatkowe z tytułu zatrudnienia pracowników zamiejscowych (przy dotychczasowych podstawach kosztorysowania).
2) W odniesieniu do elementów scalonych zakończonych i odebranych należy podać w „zestawieniu wartości robót" zarówno ich wartość według kosztorysów umownych (rubryka „c"), jak i wartość według kosztorysów wykonawczych (rubryka „d").
3) a) Wartość (koszty usunięcia) usterek uwzględnia się w protokóle stanu i wartości robót w dwóch pozycjach: w pkt 3 oraz w pkt 5.

   W pkt 3 protokółu wymienia się usterki ujawnione w toku częściowych odbiorów w danym miesiącu.

   W pkt 5 protokółu usterki wykazuje się przez cały czas ich istnienia na danym elemencie scalonym do momentu zupełnego ich usunięcia.

   Wartość usterek podaje się w cenie kosztorysowej (przed przeliczeniem). Częściowe zlikwidowanie usterek na danym elemencie scalonym nie uprawnia do umniejszenia potrąconej kwoty,

b) elementy scalone zakończone z usterkami rozlicza się w „zestawieniu wartości robót" w sposób następujący:
   — w rubryce „d" podaje się pełną wartość elementu scalonego według cen kosztorysu wykonawczego,
   — w rubryce „e" wykazuje się stuprocentowe zaawansowanie elementu scalonego,
   — w rubryce „m" podaje się wartość usterek w cenie kosztorysowej,
   — w rubryce „f" podaje się wartość elementu scalonego według cen kosztorysu wykonawczego pomniejszoną o równowartość usterek, podaną w rubryce „m".

c) Jak wynika z treści ustaleń zawartych pod literą b), na sumę wartości robót do zafakturowania, wykazywaną w pozycji „Ogółem zł", składają się następujące kwoty z pozycji „Razem" zestawienia: Kwota z rubryki „j" plus kwota z rubryki „l", a nie jak podano w zarządzeniu (pkt 3 objaśnień do „zestawienia wartości robót") — kwota z rubryki „j" plus kwota z rubryki „l" minus kwota z rubryki „m".

   Pozycję „Ogółem zł" wypełnia się w dwóch kwotach: 1) — w cenach 1955 r. i 2) — w cenach 1956 r.

4) W przypadku, gdy wartość wykonanych robót przekroczy umowną wartość obiektu, należy w odnośnym protokóle stanu i wartości robót wykazać przerób rzeczywisty, a następnie pod pozycją „Ogółem zł" dopisać pozycję „Do zafakturowania ..... zł"; kwota podana w tej ostatniej pozycji powinna być pomniejszona o wielkość przekroczenia i w tej wysokości przeniesiona do faktury miesięcznej.

   W razie niezastosowania się podwykonawcy do tego postanowienia generalny wykonwca pomniejsza w swojej fakturze należność podwykonawcy o kwotę przekroczenia.

   Wykazanie przez generalnego wykonawcę w jego fakturze należności podwykonawcy, przekraczającej kwotę umowy, uprawnia zamawiającego do potrącenia kwoty przekroczenia z należności generalnego wykonawcy za roboty wykonane siłami własnymi.

§ 5. 1. W przypadku gdy aktualny układ tabeli elementów scalonych, stanowiącej podstawę dla rozliczeń miesięcznych, nie jest zgodny z dotychczasowym podziałem obiektu na elementy scalone, należy w pierwszym protokóle stanu i wartości robót, sprządzonym w nowym układzie elementów, wypełnić „zestawienie wartości robót" według następujących wytycznych:

1) rubryki od „b" do „f" wypełnia się w nowym układzie, dostosowanym do aktualnej (przekształconej) tabeli elementów scalonych; po wymienieniu ostatniego elementu scalonego podkreśla się zestawienie, sumując w następnej pozycji kwoty wspomnianych rubryk,
2) rubrykę „g" wypełnia się pod podkreśleniem tylko w kwocie globalnej,
3) dalsze rubryki od „h" do „l" wypełnia się również tylko w kwotach globalnych pod podkreśleniem z tym, że w rubrykach „i" oraz „k" należy zastosować ważony wskaźnik, obliczony w stosunku do robót wykonywanych w miesiącu przejścia na nowy system rozliczeń,
4) w następnej z kolei pozycji oblicza się dodatkowe koszty z tytułu zatrudnienia pracowników zamiejscowych, wstawiając uzyskaną kwotę do rubryki „j" (przy dotychczasowych podstawach kosztorysowania).

2. Przy rozliczaniu elementów scalonych zakończonych w latach ubiegłych lub przechodzących z lat ubiegłych należy stosować następujące zasady:

1) roboty wykonane w latach ubiegłych są rozliczane w cenach obowiązujących w okresach ich wykonywania; wartość robót wykonanych do dnia 31 grudnia 1955 r. ustala się na podstawie ostatniej faktury przejściowej, obejmującej przerób za ten okres,
2) różnice, jakie wynikną przy odbiorach dokonanych po dniu 1 stycznia 1956 r. w odniesieniu do elementów scalonych zakończonych w latach ubiegłych, należy rozliczyć w odrębnym protokóle stanu i wartości robót w cenach roku, w którym te elementy zostały zakończone; różnice te należy ująć również w oddzielnej fakturze.

§ 7. W celu ułatwienia kontroli postępu prac na obiekcie należy w fakturze miesięcznej pod pozycją „wartość robót wykonanych od początku roku" podać dodatkowo „wartość robót wykonanych od początku budowy".

Wartość robót od początku roku jak i od początku budowy należy podawać systemem narastającym, według aktualnych cen dla każdego roku, z pominięciem kosztów dodatkowych z tytułu zatrudnienia pracowników zamiejscowych oraz robót zimowych.

Generalny wykonawca podaje odnośne wartości w skład generalnego wykonawstwa.

§ 8. Przy rozliczaniu konstrukcji stalowych, montowanych przez jednostki podległe Centralnemu Zarządowi Konstrukcji Stalowych „Mostostal", należy postępować następująco:

1) dostawy konstrukcji stalowych powinny być fakturowane przez zjednoczenia podległe C.Z. „Mostostal" bezpośrednio na zamawiającego, tj. na inwestora; wobec tego, że zjednoczenia te pracują z reguły w charakterze podwykonawców, zainteresowani generalni wykonawcy powinni spowodować sporządzenie aneksów do umów, które umożliwiłyby ten tryb fakturowania,
2) elementy scalone, w których występują konstrukcje stalowe, należy rozliczać w dwóch pozycjach: oddzielnie wartość konstrukcji stalowych i oddzielnie montaż, stosując zasadę rozliczania obu pozycji do 90% do czasu odbioru odnośnych elementów. Generalia od wartości zmontowanych konstrukcji stalowych należy obliczać w protokóle stanu i wartości robót w pozycjach dotyczących konstrukcji stalowych, wykorzystując do tego celu rubryki „i" i „j" zestawienia wartości robót.

   Koszty usterek oblicza się jedynie od wartości montażu.

§ 9. Obiekty o wartości kosztorysowej, nie przekraczającej w generalnym i bezpośrednim wykonawstwie kwoty 100.000.— zł., można przejściowo rozliczać fakturami miesięcznymi jednak bez wystawiania faktur zaliczkowych.

§ 10. Fakturowanie przerobu za miesiące styczeń i luty 1956 r. może być dokonane na następujących zasadach:

1) wartość robót na kontynuowanych obiektach, rozliczanych w oparciu o kosztorysy i tabele elementów scalonych, może być obliczona w protokóle stanu i wartości robót za miesiące styczeń i luty 1956 r. na podstawie i w układzie dotychczas stosowanych tabel elementów scalonych.

   Roboty w elementach scalonych, zaawansowane w 100% wartości kosztorysowej, mogą być wyjątkowo w protokóle za miesiące styczeń i luty 1956 r. rozliczone w całości pomimo niedokonania odbiorów częściowych zakończonych elementów scalonych;

2) wartość robót, rozliczanych dotychczas w oparciu o obmiary i ceny jednostkowe, może być uwzględniona w protokóle stanu i wartości robót za miesiące styczeń i luty 1956 r. w 100% na podstawie tymczasowego kosztorysu wykonawczego, sporządzonego w sposób narastający.

W tymczasowych kosztorysach wykonawczych za miesiące styczeń i luty 1956 r. należy szczegółowo wymienić roboty wykonane w tych miesiącach, natomiast wartość robót wykonanych od początku budowy do dnia 31 grudnia 1955 r. można podać w jednej pozycji kosztorysu tymczasowego w kwocie globalnej, zgodnej z dotychczasowymi protokółami stanu robót,

5) warunkiem korzystania z ulg, przewidzianych w ust. 1 i 2, w odniesieniu do elementów scalonych, rozliczonych w 100% lecz nieodebranych, jest przedłożenie właściwemu Oddziałowi Banku Inwestycyjnego harmonogramu zaległych odbiorów częściowych.

Terminy odbiorów częściowych przewidzianych w harmonogramie nie mogą przekraczać daty 15 marca 1956 r.

Termin przedłożenia harmonogramów ustala się na dzień 10 lutego 1956 r.,

4) należy ściśle stosować przepisy zarządzenia regulujące tryb rozliczeń pomiędzy generalnymi wykonawcami a podwykonawcami, jak również wzory formularzy.

§ 11. Upoważnia się Departament Finansowy do przedłużania terminów korzystania z ulg, o których mowa w § 10 oraz do udzielania indywidualnych zezwoleń na przejściowe stosowanie ulgowego trybu rozliczania robót — w przypadkach występowania istotnych trudności uniemożliwiających po dniu 29 lutego 1956 r. ścisłe stosowanie przepisów zarządzenia.

§ 12. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA **Inż. St. Bęć**
Podsekretarz Stanu

16.

OKÓLNIK Nr 8

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 15 lutego 1956 r.

w sprawie nowych zasad przyznawania sztandarów przechodnich, dyplomów, nagród pieniężnych i proporczyków za osiągnięcie najlepszych wyników we współzawodnictwie pracy.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 15 października 1955 r. (Monitor Polski Nr 102, poz. 1401) w sprawie ufundowania sztandarów przechodnich Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz sztandarów przechodnich ministerstw i zarządów głównych związków zawodowych — po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustala się, co następuje:

§ 1. Najlepsza załoga budowy w generalnym wykonawstwie, zdobywca pierwszego miejsca we współzawodnictwie międzyzakładowym w resorcie budownictwa przemysłowego otrzyma sztandar przechodni, dyplom oraz nagrodę pieniężną Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

§ 2. 1. Najlepsze załogi budów (zakładów), zdobywcy pierwszych miejsc w centralnych zarządach otrzymają sztandary przechodnie, dyplomy i nagrody pieniężne Ministerstwa i Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Za zdobycie pięciu dalszych miejsc wyróżnione załogi budów (zakładów) otrzymają dyplomy.

§ 3. Jeżeli załodze budowy w danym centralnym zarządzie zostanie przyznany sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych, wówczas sztandar przechodni Ministerstwa i Zarządu Głównego Związku zostanie przyznany drugiej z kolei przodującej załodze budowy danego centralnego zarządu.

§ 4. 1. Najlepsze zjednoczenie budowlane i specjalizowane, zdobywcy pierwszych miejsc w resorcie budownictwa przemysłowego otrzymają sztandary przechodnie, dyplomy i nagrody pieniężne Ministerstwa i Zarządu Głównego Związku.

2. Za zdobycie pięciu dalszych miejsc wyróżnione zjednoczenia otrzymają dyplomy.

§ 5. 1. Trzej najlepsi kierownicy budów, zdobywcy pierwszych miejsc w resorcie budownictwa przemysłowego, otrzymają dyplomy i nagrody pieniężne Ministerstwa i Zarządu Głównego Związku.

2. Za zdobycie trzech dalszych miejsc wyróżnieni kierownicy otrzymają dyplomy.

§ 6. 1. Zdobywcom pierwszych i pięciu dalszych miejsc we współzawodnictwie o tytuł najlepszej budowy, brygady, najlepszego kierownika, w zawodzie itd. w skali zjednoczenia (przedsiębiorstwa), należy przyznawać dyplomy oraz nagrody pieniężne i rzeczowe.

2. Najlepsze brygady (zespoły) zdobywcy pierwszych miejsc w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) otrzymają proporczyki przechodnie.

§ 7. Podsumowanie wyników współzawodnictwa oraz przyznawanie sztandarów, dyplomów, proporczyków i nagród należy dokonywać według wytycznych stanowiących załącznik do niniejszego okólnika z uwzględnieniem postanowień zawartych w zarządzeniu Nr 38 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 kwietnia 1955 r. z tym, że na szczeblu Ministerstwa i Zarządu Głównego Związku oraz centralnych zarządów dokonywane będą jedynie podsumowania wyników współzawodnictwa o tytuł „najlepszej załogi budowy" (zakładu), „najlepszego kierownika budowy" i „najlepszego zjednoczenia".

Podsumowanie wyników współzawodnictwa o tytuł „najlepszej załogi budowy" (zakładu) i „najlepszego kierownika budowy" dokonywane będą co kwartał, a o tytuł „najlepszego zjednoczenia" — po upływie każdego roku.

§ 8. Zaleca się utrzymanie i dalszy rozwój pozostałych form współzawodnictwa o tytuł „najlepszych" z tym, że wyniki ich należy podsumowywać na poszczególnych szczeblach organizacyjnych do zjednoczenia (przedsiębiorstwa) włącznie.

§ 9. 1. Koszty związane z wykonaniem § 6 należy pokrywać z funduszu 0,4% (od planowanego funduszu płac) lub z funduszu zakładowego zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

2. Zabrania się wykorzystywania funduszu 0,4% inaczej, niż na nagrody dla przodujących we współzawodnictwie o tytuł najlepszych i na koszty związane z propagandą i organizacją współzawodnictwa zgodnie z instrukcją Przewodniczącego PKPG z dnia 17 lipca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-67, poz. 883).

§ 10. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1956 r.

w/z MINISTRA **Inż. St. Bęć**
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika Nr 8 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 lutego 1956 r.

WYTYCZNE

w sprawie przodownictwa w pracy, podsumowania wyników we współzawodnictwie oraz przyznawania sztandarów, proporczyków, dyplomów i nagród.

Na progu nowego 5-letniego Planu budownictwa socjalistycznego stoją nowe, poważne zadania, między innymi przed robotnikami i pracownikami administracji budownictwa przemysłowego.

Mimo poważnych sukcesów w roku 1955, posiadamy jednak wiele niewykorzystanych rezerw w dziedzinie budownictwa. Na wielu budowach (zakładach) zadania nie są wykonywane, nie poprawia się jakości produkcji, toleruje się szkodliwą szturmowość, marnotrawstwo surowców, materiałów, zastój w technice i wydajności pracy.

Aby zmienić ten stan rzeczy, skuteczniej niż dotąd, prowadzić walkę z niedomaganiami w budownictwie, należy zorganizować masowy ruch współzawodnictwa pracy w taki sposób, aby ten ruch pomógł przezwyciężać hamulce krępujące rozwój aktywności załóg budowlanych.

Zadania administracji wszystkich szczebli organizacyjnych

1. Jednym z podstawowych obowiązków administracji jest upowszechnienie przodujących metod pracy i podciąganie ogółu robotników do poziomu przodujących przy udziale terenowych organizacji związków zawodowych.

Podstawową formą wyróżniania najlepiej pracujących członków załogi powinno stać się przyznawanie co kwartał tytułu „przodującego pracownika".

2. Tytuł przodującego pracownika winien być przyznawany tym pracownikom, którzy we współzawodnictwie, w okresie jednego kwartału, zajęli pierwsze miejsca w skali budowy lub zjednoczenia (zakładu).

3. Nazwiska pracowników, którzy uzyskali tytuł przodującego w skali budowy, winny być zamieszczone na tablicach przodowników danej budowy, natomiast przodownikom w skali zjednoczenia winny być przyznane przez dyrektora i radę zakładową dyplomy uznania.

4. Pracownikom, którym w dwóch kolejnych kwartałach przyznano tytuł przodujących w skali budowy, winny być przyznane dyplomy uznania (jak wyżej), natomiast dwukrotnym przodownikom w skali zjednoczenia, winny być przyznane dyplomy uznania centralnego zarządu.

5. Nagrody pieniężne winny być przyznawane przede wszystkim pracownikom, którzy uzyskali tytuł przodującego.

6. Pracownicy, którzy przez cały rok utrzymywali tytuł przodującego w skali zjednoczenia (zakładu), winni być wpisani do honorowej księgi zjednoczenia (zakładu) na podstawie uprzednio powziętej uchwały prezydium rady zakładowej wspólnie z kierownictwem zjednoczenia.

Ich nazwiska i portrety winny być umieszczone na honorowych tablicach ogólnozakładowych. Równocześnie można wystąpić z wnioskiem do terenowego Zarządu Okręgowego Związku o przyznanie tym pracownikom tytułu przodujących w skali województwa.

7. W stosunku do pracowników, którzy utrzymują najlepsze wyniki dłużej niż rok, w skali zjednoczenia (zakładu), kierownictwo w porozumieniu z radą zakładową może — zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 30.VI.1949 r. — wystąpić do resortu z wnioskiem o przyznanie odznaki przodownika pracy lub zasłużonego przodownika pracy. W uzasadnionych szczególnymi osiągnięciami przypadkach przyznanie odznaki może nastąpić wcześniej niż przed rokiem.

8. Podsumowanie wyników współzawodnictwa winno odbywać się:

a) w brygadzie (zespole) — co najmniej raz na dwa tygodnie z udziałem majstra, jako bezpośredniego zwierzchnika brygady,

b) w skali budowy (odcinka) — raz na miesiąc i co kwartał z udziałem kierownictwa budowy, rady zakładowej (oddziałowej), przedstawiciela P.O.P. i komisji współzawodnictwa,

c) w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) — co kwartał z udziałem kierownictwa zjednoczenia, rady zakładowej, P.O.P., komisji współzawodnictwa i przedstawiciela zarządu okręgu związku zawodowego,

d) w centralnym zarządzie — przez kierownictwo centralnego zarządu — co kwartał z udziałem dyrektorów przedsiębiorstw; na podsumowanie należy zaprosić przedstawiciela zarządu głównego związku,

e) w ministerstwie co kwartał na Kolegium Ministerstwa z udziałem dyrektorów centralnych zarządów i przedstawiciela zarządu głównego związku.

9. Terminy podsumowań kwartalnych:

a) na budowie (zakładzie) do dnia 20-go,
a w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) — do dnia 30-go m-ca następującego po danym kwartale,

b) w centralnym zarządzie — do dnia 12-go,
a w ministerstwie — do dnia 25-go drugiego miesiąca następującego po danym kwartale.

10. Terminy podsumowań rocznych o tytuł najlepszego zjednoczenia:

a) w centralnym zarządzie — do dnia 28 lutego następnego roku,

b) w ministerstwie — do dnia 20 marca następnego roku.

11. Podsumowanie wyników współzawodnictwa winno odbywać się wg kryteriów opracowanych przez zakład pracy odpowiadających jego warunkom i specyfice. Przy typowaniu najlepszych należy kierować się między innymi następującymi podstawowymi kryteriami:

a) **przy typowaniu najlepszych w zawodzie i najlepszych brygad:**
- jakość wykonanych robót,
- oszczędność i racjonalne zużycie materiałów,
- ilość wykonanych robót i rytmiczność ich wykonania (stopień wykonania norm należy traktować jako kryterium pomocnicze),
- dyscyplina pracy i nieprzekraczanie 8-godzinnego dnia pracy,
- organizacja miejsca pracy,
- przestrzeganie przepisów bhp;

b) **przy typowaniu najlepszych majstrów budów:**
- umiejętność organizacji miejsca pracy i robót,
- określenie zadań rzeczowych i zapłaty za ich wykonanie przed przystąpieniem brygad do pracy (zlecenia robocze),
- jakość i rytmiczność wykonywanych robót,
- przestrzeganie przepisów bhp,
- przestrzeganie dyscypliny płac,

— stosowanie postępowych metod pracy i wniosków racjonalizatorskich;

c) **przy typowaniu najlepszych załóg budów (zakładów) i kierowników budów:**

— wykonanie zadań rzeczowych w terminach wynikających z harmonogramu budowy,
— koordynacja robót na placu budowy (zasada generalnego wykonawstwa),
— wykonanie planu w ujęciu wartościowym,
— nie przekroczenie planu kosztów własnych,
— osiągnięcie planowanej akumulacji,
— właściwe rozliczanie materiałów i robocizny,
— przestrzeganie przepisów bhp,
— wprowadzanie i realizacja planu postępu technicznego,
— porządek na placu budowy,
— wykonanie postanowień zakładowej umowy zbiorowej lub umowy o długookresowych zobowiązaniach zwłaszcza w zakresie poprawy warunków bytowo-socjalnych i kulturalnych;

d) **przy typowaniu najlepszych zjednoczeń:**

— terminowe wykonanie planu oddawania obiektów lub innych zadań rzeczowych,
— wykonanie planu w ujęciu wartościowym,
— wykonanie planu obniżki kosztów,
— wykonanie planu akumulacji,
— wykonanie planu postępu technicznego,
— zmniejszenie wypadkowości przy pracy,
— terminowe przekazywanie budowom wyników ekonomicznych i przeprowadzanie analizy na budowach (egzekwowanie wyników analizy wyników ekonom.),
— wykonanie wszelkich postanowień zakładowej umowy zbiorowej lub umowy o długookresowych zobowiązaniach zwłaszcza w zakresie poprawy warunków bytowo-socjalnych i kulturalnych załogi.

12. Wyniki podsumowań winny być złożone w jednostce nadrzędnej w ciągu 5 dni od daty podsumowania z tym, że:

a) budowa składa do zjednoczenia (przedsiębiorstwa) całość materiałów wraz z wnioskiem o przyznanie wyróżnień i nagród,

b) zjednoczenie (przedsiębiorstwo), centralny zarząd składają do nadrzędnej instancji uzasadnione wnioski o przyznanie wyróżnień tylko dla pierwszych dwóch załóg budów i kierowników budów. Wnioski winny być zaopiniowane przez terenowy Zarząd Okręgowy Związku.

13. Na podstawie złożonych materiałów i po przeprowadzonej analizie, powołane zespoły robocze (komisje współzawodnictwa) na poszczególnych szczeblach organizacyjnych występują do kierownictwa zjednoczeń (przedsiębiorstw), centralnych zarządów i Kolegium Ministerstwa z wnioskiem o przyznanie sztandarów, proporczyków, dyplomów i nagród pieniężnych.

14. Kolegium Ministerstwa wspólnie z Zarządem Głównym Związku decyduje o przyznaniu sztandarów przechodnich, dyplomów i nagród dla najlepszych zjednoczeń, załóg budów (zakładów) i kierowników budów, ponadto ustala najlepszą załogę budowlaną w skali resortu i występuje z wnioskiem o przyznanie jej sztandaru przechodniego, dyplomu uznania i nagrody pieniężnej Rady Ministrów i C.R.Z.Z.

Nagroda pieniężna Rady Ministrów i C.R.Z.Z. winna być rozdzielona wśród załogi budowy generalnego wykonawstwa. Dyplomy dla dalszych wyróżnionych przyznaje dyrektor centralnego zarządu.

15. Wyniki współzawodnictwa na szczeblu budowy, zjednoczenia, centralnego zarządu i ministerstwa, winny być niezwłocznie ogłoszone w broszurach, afiszach, foto-gazetkach, w prasie, w radiu itp.

Wyniki współzawodnictwa w skali resortu podawane będą w biuletynach kwartalnych.

16. Wręczanie sztandarów, proporczyków, dyplomów i nagród pieniężnych winno odbywać się w sposób zorganizowany i uroczysty niezwłocznie po ogłoszeniu wyników współzawodnictwa.

17. Za sprawne i terminowe przeprowadzenie oceny wyników współzawodnictwa oraz za prowadzenie ścisłej ewidencji i sprawozdawczości w tym zakresie odpowiedzialni są kierownicy jednostek wszystkich szczebli organizacyjnych budownictwa przemysłowego, dyrektorzy centralnych zarządów oraz Departament Zatrudnienia i Płac.

17.

PISMO OKÓLNE Nr 9/GM

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO GABINET MINISTRA

z dnia 6 lutego 1956 r.

w sprawie delegacji służbowych.

W związku z zażaleniami, które wpłynęły do Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego na tryb poświadczania delegacji służbowych, wprowadzony pismem okólnym Nr 88/GM Gabinetu Ministra z dnia 16 czerwca 1955 r. w sprawie delegacji służbowych (Biuletyn MBPrzem. Nr 13, poz. 89), Gabinet Ministra, stosownie do decyzji Obywatela Ministra, ustala w tej sprawie, co następuje:

1. Komórką powołaną do stwierdzania miejsca i czasu trwania pobytu delegowanego, jest komórka kadr.

2. Zwolnieni od obowiązku uzyskania stwierdzenia miejsca i czasu trwania delegacji są dyrektorzy i wicedyrektorzy departamentów oraz dyrektorzy centralnych zarządów i przedsiębiorstw (zjednoczeń) i ich zastępcy, a ponadto osoby, które Minister zwolni od tego obowiązku.

3. Rozliczenia i sprawozdania z delegacji powinny być ściśle analizowane i kontrolowane.

4. Pismo okólne wchodzi w życie z dniem podpisania. Równocześnie przestaje obowiązywać pismo okólne Nr 88/GM Gabinetu Ministra z dnia 16 czerwca 1955 r.

p. o. DYREKTOR GABINETU MINISTRA **R. Zaleski**

18.

PISMO OKÓLNE Nr 10/GM

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO GABINET MINISTRA

z dnia 26 stycznia 1956 r.

w sprawie obowiązków jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego w zakresie ujawniania przestępstw i zabezpieczania ich śladów i dowodów.

Gabinet Ministra zwraca uwagę na dekret z dnia 21 grudnia 1955 r. o zmianie przepisów postępowania karnego ogłoszony w Dzienniku Ustaw Nr 46, poz. 309, a w szczególności

na art. 229 kodeksu postępowania karnego, którego znowelizowana treść brzmi, jak następuje:

„§ 1. Każdy Obywatel dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora, organy bezpieczeństwa publicznego, Milicję Obywatelską lub prezydium rady narodowej.

§ 2. Instytucje państwowe i społeczne dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu mają obowiązek zawiadomić o tym niezwłocznie prokuratora, organy bezpieczeństwa publicznego lub Milicję Obywatelską.

Do czasu przybycia organu powołanego do ścigania przestępstw lub wydania przez ten organ odpowiedniego zarządzenia instytucje państwowe i społeczne przedsiębiorą nie cierpiące zwłoki czynności, aby nie dopuścić do zatarcia lub zniszczenia śladów i dowodów przestępstwa".

W związku z powyższym Gabinet Ministra prosi o zwrócenie uwagi i zaznajomienie wszystkich pracowników z powołanymi wyżej przepisami, a w szczególności z treścią art. 229 oraz wynikającymi z tych przepisów obowiązkami.

p. o. DYREKTOR GABINETU MINISTRA

R. Zaleski

19.

PISMO OKÓLNE Nr 11/IN

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 27 stycznia 1956 r.

w sprawie realizacji nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy w planie inwestycyjnym na rok 1956.

W myśl wskazań zawartych w Instrukcji w sprawie opracowania projektu Narodowego Planu Gospodarczego na 1956 r. nakłady na bezpieczeństwo i higienę pracy zostały w planie inwestycyjnym resortu na r. 1956 wyodrębnione w osobne tytuły inwestycyjne i oparte na planie rzeczowym zatwierdzonym na wniosek Głównego Inspektora Bezpieczeństwa i Higieny Pracy przez Kierownictwo resortu.

Fakt powyższy nakłada na właściwe komórki przedsiębiorstw i organów nadrzędnych obowiązek specjalnie starannego dopilnowania realizacji objętych planem inwestycyjnym zadań w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, ażeby przyznane środki finansowe zostały w całości i jak najwłaściwiej zużytkowane dla polepszenia warunków pracy w jednostkach resortu.

Dotyczy to w szczególności komórek służb inwestycyjnych inwestorów bezpośrednich, a w drodze nadzoru i kontroli służb inwestycyjnych szczebli nadrzędnych.

Mimo wyraźnych wytycznych zawartych w piśmie Departamentu Inwestycji z dnia 7.X.1955 r. Znak IN1-Pl-14/55 nie wszyscy inwestorzy zastosowali się do polecenia ustawienia nakładów na bhp w wysokości ustalonej w planie rzeczowym w grupie budownictwa stałego planu zaplecza techn.-gosp. i socjalno-bytowego.

Ponadto inwestorzy mieli obowiązek podać wysokość nakładów, które zamierzają ponieść na cele bhp w ramach limitów na budownictwo prowizoryczne na placach budowy.

W związku z brakiem powyższych danych Departament Inwestycji ustala:

1. Dyrektorzy przedsiębiorstw sprawujących funkcję inwestora bezpośredniego posiadającego w swoim planie limity na budownictwo prowizoryczne, wydadzą polecenie kierownikowi służby inwestycyjnej opracowania wspólnie z kierownikiem komórki bhp i szefem działu produkcji planu nakładów na bhp, które mają być pokryte z tytułu na budownictwo prowizoryczne i prześlą ten plan w drodze służbowej do Departamentu Inwestycji, a w odpisie do Głównego Inspektora BHP.

2. Przewidziane w wymienionym planie nakłady nie będą wyodrębnione w osobne tytuły, lecz będą miały charakter tytułów inwestycyjnych odnośnie obowiązku pełnej realizacji i sprawozdawczości.

3. Troska i nadzór nad pełną realizacją limitów na bhp tak w ramach budownictwa prowizorycznego, jak i objętych tytułami wyodrębnionymi w planie inwestycyjnym, jest obowiązkiem służb inwestycyjnych inwestora bezposredniego i inwestorów szczebli nadrzędnych.

4. Zmiany w limitach nakładów na bhp nie mogą być wnioskowane bez uzgodnienia z właściwą komórką bhp.

5. Zasady i tryb sporządzania sprawozdań z realizacji nakładów na bhp będą określone w zarządzeniu wykonawczym do instrukcji G.U.S. w sprawie sprawozdawczości statystycznej z wykonania planu inwestycyjnego na rok 1956.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Inż. P. Baranowski**

20.

PISMO OKÓLNE Nr 14/IN

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 6 lutego 1956 r.

w sprawie wstępnego uzgadniania projektów lokalizacji szczegółowej na terenach państwowych gospodarstw leśnych.

Zdarzają się przypadki odmownego załatwiania przez Ministerstwo Leśnictwa wniosków o przekazania w trybie dekretu z dn. 26.IV.1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. Nr 4 z 1952 r., poz. 31) — terenów zalesionych, mimo uzgodnienia z terenowymi czynnikami lokalizacji szczegółowej i opracowania na tej podstawie dokumentacji dostosowanej do realizacji inwestycji na zawnioskowanych terenach.

Tego rodzaju odmowne załatwianie wniosków, uzasadnione potrzebami w zakresie zalesienia terenów — powoduje straty z tytułu opracowywania zbędnej dokumentacji oraz opóźnienia w zakresie zamierzonych inwestycji.

W związku z tym — dla uniknięcia tego rodzaju przypadków — Departament Inwestycji w oparciu o wytyczne Ministerstwa Leśnictwa — wyjaśnia, co następuje:

1) zgodnie z postanowieniami Instrukcji PKPG Nr 92 A o zasadach wyboru i uzgadnianiu lokalizacji inwestycji — należy w miarę możliwości przy wyborze lokalizacji szczegółowych — unikać terenów zalesionych.

2) W zachodzących jednakże przypadkach konieczności uzgadniania lokalizacji szczegółowej na terenach zalesionych, projekty lokalizacji na terenach państwowych gospodarstw leśnych wymagają — na etapie opracowania założeń projektowych — wstępnego uzgodnienia z Ministerstwem Leśnictwa.

3) Wnioski inwestorów odnośnie wstępnego uzgodnienia lokalizacji należy kierować do Departamentu Inwestycji, z dołączeniem opinii okręgu lasów państwowych w stosunku do danych terenów leśnych oraz planu sytuacyjnego projektowanej lokalizacji.

4) Wspomniane wstępne uzgodnienie jest warunkiem pozytywnego rozpatrzenia wniosków o przekazanie terenów w trybie wymienionego na wstępie dekretu.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Inż. P. Baranowski**

21.

PISMO OKÓLNE Nr 16/KS

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

KS-I/D-5e

z dnia 4 lutego 1956 r.

w sprawie aktów normatywnych z zakresu rachunkowości.

W związku z publikacją przez Zarząd Księgowości Ministerstwa Finansów w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów niemal wszystkich aktów normatywnych z zakresu rachunkowości, często nie wymagających ze strony resortu branżowych uzupełnień względnie komentarzy, z dniem 1 kwietnia 1956 r. ulega zmianie dotychczasowy sposób podawania ich do wiadomości jednostkom organizacyjnym budownictwa przemysłowego.

Począwszy zatem od II-go kwartału 1956 r., Centralna Księgowość ogłaszać będzie w Biuletynie Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego jedynie akty normatywne przez siebie inicjowane jak również rozwijające branżowo ustalenia zawarte w aktach publikowanych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów.

W ogłaszanym przez Centralną Księgowość okresowo indeksie aktów normatywnych z zakresu rachunkowości będą ujmowane wszystkie akty normatywne, tzn. zarówno publikowane w Biuletynie Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów jak również powielane.

W związku z powyższą zmianą wszystkie jednostki organizacyjne samodzielnie bilansujące obowiązane są począwszy od II-go kwartału 1956 r. zaprenumerować Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów. Wpłaty za prenumeratę powinny być dokonane najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem okresu prenumeraty na rachunek Ministerstwa Finansów Nr 1529-91/1-601 w V Oddz. Miejskim N.B.P. w Warszawie. Prenumeratę dla centralnych zarządów i Zarządu Zaopatrzenia Robotniczego zabezpieczy na wniosek Centralnej Księgowości Zarząd Administracyjno-Gospodarczy. Prenumerata roczna wynosi zł. 40; półroczna — 22; kwartalna — 12 zł.

W okresie I-go kwartału 1956 roku z uwagi na niezałatwioną sprawę prenumeraty za ten okres doprowadzanie do jednostek aktów normatywnych z zakresu rachunkowości odbywać się będzie w sposób dotychczas stosowany.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **S. Wojciechowski**

22.

PISMO OKÓLNE Nr 19/PL

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT PLANOWANIA

Znak: DPL-6-40/1/56

z dnia 9 lutego 1956 r.

w sprawie zawierania umów na wykonanie robót budowlano-montażowych w 1956 roku.

W związku z licznymi zapytaniami kierowanymi pod adresem Ministerstwa w sprawie zawierania umów na wykonanie robót budowlano-montażowych w 1956 r. Departament Planowania wyjaśnia, że w dalszym ciągu obowiązują postanowienia zawarte w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych Planem Inwestycyjnym (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53) wraz z późniejszymi zmianami.

Zachowują również moc obowiązującą wszystkie resortowe przepisy wydane w tym przedmiocie na podstawie powyższego zarządzenia.

Departament Planowania przypomina ponadto, że:

a) termin zawierania umów dla robót rozpoczynanych w I kwartale 1956 r. ustalony w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 189 z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie trybu uruchomienia Planu Inwestycyjnego oraz aktualizacji planu rozdziału robót budowlano-montażowych na 1956 r. upływa z dniem 31 marca 1956 r.;

b) kwota umowna winna obejmować wartość maszyn, urządzeń i ew. materiałów dostarczanych i odsprzedawanych przez inwestora, ponieważ są one zaliczane do wartości produkcji budowlano-montażowej zgodnie z treścią okólnika Nr 5 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 czerwca 1955 r. w sprawie rodzajów maszyn i urządzeń zaliczanych lub niezaliczanych do wartości produkcji przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

O ile określona na powyższych zasadach wartość umowna robót przekroczy ustalony limit inwestycyjny, należy w warunkach szczególnych do umowy umieścić klauzulę zobowiązującą inwestora do spowodowania odpowiedniego zwiększenia limitu w określonym terminie.

Równocześnie Departament Planowania informuje, że w toku opracowywania znajdują się nowe przepisy przewidujące odmienny tryb i zasady zawierania umów oraz dokonywania rozliczeń inwestycyjnych robót budowlano-montażowych, po ukazaniu się których zostaną wydane resortowe przepisy wykonawcze.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr inż. W. Kulesza

23.

POLECENIE SŁUŻBOWE Nr 13 DYREKTORA GENERALNEGO MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 11 lutego 1956 r.

w sprawie świadczenia usług na potrzeby lecznictwa otwartego.

Uchwała Nr 594 Prezydium Rządu z dnia 27 lipca 1955 r. w sprawie obowiązku dostarczania samochodów osobowych na potrzeby lecznictwa otwartego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe oraz spółdzielcze (Monitor Polski Nr 75, poz. 924), oraz zarządzenie Nr 264 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1955 r. w sprawie wykazu miejscowości, w których urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe i spółdzielcze mają obowiązek dostarczania samochodów osobowych na potrzeby lecznictwa otwartego oraz w sprawie norm wykonywania tego obowiązku (Monitor Polski Nr 78, poz. 941) nakładają na jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego mające siedzibę w Warszawie, Łodzi, Krakowie, Stalinogrodzie, Częstochowie, Sosnowcu, Bytomiu, Chorzowie i Zabrzu obowiązek dostarczania samochodów osobowych dla potrzeb lecznictwa otwartego.

Obowiązek ten jest często przez jednostki budownictwa przemysłowego niewykonywany i w rezultacie ilość samochodów osobowych dostarczanych dziennie Wydziałom Zdrowia odbiega ilości planowanej.

W celu usprawnienia akcji pomocy dla lecznictwa otwartego i wyeliminowania na przyszłość możliwości powstawania podobnych sytuacji, zgodnie z zaleceniem zawartym w piśmie Prezesa Państwowej Komisji Etatów Sl-02/11520, z dnia 24 grudnia 1955 r. polecam, co następuje:

§ 1. 1. Wszystkie jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego zobowiązane do dostarczania samochodów osobowych dla potrzeb lecznictwa otwartego oraz nadzorujące je centralne zarządy (zjednoczenia bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego) obowiązane są ściśle przestrzegać postanowienia powołanej na wstępie uchwały Prezydium Rządu i zarządzenia Prezesa Rady Ministrów oraz niniejszego polecenia służbowego.

2. Winni niewykonania postanowień zawartych w powołanych w ust. 1 aktach pociągani będą do odpowiedzialności służbowej.

3. W przypadku powtarzania się faktów niewykonywania postanowień zawartych w powołanych w ust. 1 aktach, Państwowa Komisja Etatów upoważniona została do kasowania etatów samochodów osobowych i przekazywania ich Ministerstwu Zdrowia.

§ 2. Wszystkie jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane do dostarczania samochodów osobowych dla potrzeb lecznictwa otwartego powinny:

1) tak dysponować samochodami osobowymi dla potrzeb służbowych oraz tak planować przegląd i obsługę techniczną tych samochodów, aby nie kolidowało to z obowiązkiem dostarczania samochodów służbie zdrowia, przy czym wydziały zdrowia obowiązane są zgodnie z § 2 ust. 2 powołanej na wstępie uchwały powiadomić zainteresowaną jednostkę o terminie dostarczenia samochodu conajmniej na dwa tygodnie przed terminem,

2) bieżąco zawiadamiać wydziały komunikacyjne prezydiów właściwych rad narodowych o dacie przekazania samochodu do naprawy trwającej dłużej niż dwa tygodnie lub delegowania samochodu poza stałe miejsce garażowania na okres dłuższy niż dwa tygodnie, jak również o dacie powrotu samochodu z naprawy lub delegacji — w celu ułatwienia realnego wyznaczania tych samochodów do obsługi służby zdrowia.

§ 3. 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego, mające siedzibę w Warszawie, które nie mogą dostarczyć w określonym dniu samochodu osobowego dla potrzeb lecznictwa otwartego, obowiązane są zawiadomić o tym jaknajwcześniej nadzorujący je centralny zarząd (zjednoczenie bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego).

2. Centralny zarząd (zjednoczenie bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego) w uzasadnionych przypadkach zobowiąże inną podległą mu jednostkę do dostarczenia samochodu oraz zawiadomi o tym Kolumnę Transportu Samochodowego Wydziału Zdrowia Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy (ul. Bagatela 10, tel. 8-28-45).

§ 4. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego, mające siedzibę w Łodzi, Krakowie, Stalinogrodzie Częstochowie, Sosnowcu, Bytomiu, Chorzowie i Zabrzu, które nie mogą dostarczyć w określonym dniu samochodu osobowego dla potrzeb lecznictwa otwartego, obowiązane są zawiadomić o tym jaknajwcześniej wydział komunikacyjny prezydium właściwej rady narodowej.

DYREKTOR GENERALNY **Inż. Fr. Topolski**

KOMUNIKAT

Departament Inwestycji informuje, że w Biuletynie PKPG nr 24, z dnia 14.XI.1955 r. pod poz. 89 ukazało się zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 175, z dnia 4 listopada 1955 r. (znak: DP. 15-46-272) w sprawie ustalenia zasady kierującego biura projektów.

W związku z tym straciło moc obowiązującą zarządzenie Przewodniczącego PKPG nr 158, z dnia 15.VII.1954 r. w sprawie sposobu opracowania projektu planu prac projektowo-kosztorysowych, oraz projektu planu produkcji biur projektów (Biuletyn PKPG nr 20, poz. 92).

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Inż. P. Baranowski**

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81
Telefon wewnętrzny: Redakcji 400; Administracji 303

Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—
Prenumeratę należy przekazywać do V Oddziału Miejskiego N.B.P. w Warszawie na konto o brzmieniu: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Nr 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 19

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Krucza 24/26

Druk. LSW. W-wa. Zam. 127c z dn. 14.II.56 r. Pap. druk. kl. V 70 g. A1. Nakład 4.000 egz. B-7-22676